



Arrest

nr. 177 530 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT *loco* advocaat V. HENRION en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Pul-i Khumri (hoofdstad van de provincie Baghlan). U bent Sadat van etnische origine en behoort tot de sjiitische geloofsstrekking. U bent gehuwd en recent vader geworden. Uw familie (ouders, drie zussen, twee broers, vrouw en dochter) verblijft in Pul-i Khumri.

In 2007 maakte u uw middelbaar onderwijs af aan de Hazrat Omar Farooq High School in Baghlan. Daarna heeft u universitaire studies gedaan aan de Bakhtar University in Kabul. In juni 2011 studeerde u af met een diploma "Finance & Accounting". Tussendoor volgde u nog andere cursussen (vooral computer en Engels) in Kabul. Na uw studies keerde u naar Pul-i Khumri terug.

In augustus 2011 bent u beginnen werken voor het bedrijf A. O. S. U werkte als 'computer operator' in het kantoor in Lashkar Gah, Helmand. Het bedrijf stond in voor de reparatie van wapens van soldaten. Deze rekruten werden er ook opgeleid. U moest serienummers van de wapens in de computer invoeren. U moest ook bijhouden hoeveel mensen een training kregen. In februari 2012 liep uw contract af.

Vervolgens legde u in Kabul een examen af om tolk te worden, waarna u het nieuws kreeg dat u in Kandahar aan de slag kon. U zou er met de Amerikanen samenwerken. Net voor uw vertrek naar Kandahar, voorzien op 14 april 2012, kreeg u telefoon van uw vader. U was op dat moment nog in Kabul. Uw vader zei u dat de Taliban naar jullie huis in Pul-i Khumri gekomen waren. Omdat zij vernomen hadden dat u van plan was te gaan werken voor de Amerikanen, bedreigden zij u en uw familie. Vervolgens heeft u beslist toch niet naar Kandahar af te reizen. U was bang en ging drie maanden bij uw schoonfamilie in het district Imam Sahib (provincie Kunduz) wonen.

Op 10 juli 2012 kon u, opnieuw als computer operator, aan de slag bij A. H. Dit bedrijf is gevestigd in Sher Khan Bandar, een stad aan de grens met Tadzjikistan waar ook een haven is. U moest gegevens in de computer inbrengen, meer bepaald gegevens over containers die werden gelost, die nog onderweg waren, etc. Op 28 oktober 2014, toen u al ruim twee jaar voor het bedrijf werkzaam was, kreeg uw familie in Pul-i Khumri nogmaals de Taliban op bezoek. Zij namen het niet dat u opnieuw voor buitenlanders werkte. Uw vader belde u en zei dat u niet langer veilig was.

Op 31 oktober 2014 staakte u uw activiteiten voor A. H. Uw vader vond een smokkelaar die u het land hielp te verlaten. Via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland bent u naar België gekomen. Op 22 juli 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban geviseerd wordt omwille van uw activiteiten voor buitenlandse bedrijven. Het feit dat u een sjiïet bent, sterkt hen in hun overtuiging dat u een ongelovige bent. Ongetwijfeld zullen zij u willen vermoorden. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, een vertaling van uw taskara naar het Engels, uw rijbewijs, een certificaat dat aangeeft dat u de twaalfde graad afmaakte in Baghlan, uw puntenlijsten van de Bakhtar University, een aanbevelingsbrief van Bakhtar University, een bankkaart, een certificaat in verband met een rijopleiding, drie andere certificaten die aantonen dat u cursussen volgde in Kabul, uw badge van A. O. S., een brief die aantoonde dat u in april 2012 aan het werk kon gaan in Kandahar, een reservatie voor een vlucht naar Kandahar op 14 april 2012, een appreciatiebrief van A. H, een attest van de dokter in het opvangcentrum, de geboorteakte van uw dochter, tien foto's van incidenten in Kabul en elders in Afghanistan en de DHL-enveloppe waarmee uw vader de documenten op de post deed.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u stelt dat u problemen heeft gekend met de Taliban van Pul-i Khumri die uw familie er zou hebben bedreigd. U maakt het echter geenszins geloofwaardig dat u (steeds) in Pul-i Khumri heeft gewoond en dat uw familie er nu nog zou verblijven. Eerder lijkt het erop dat uw familie zich sinds lange tijd in Kabul gevestigd heeft. Zo werd u, die zelf al in 2007 universitaire studies in Kabul zou hebben aangevat, tijdens het gehoor voor het CGVS geconfronteerd met de Facebookprofielen van uw drie broers M., H. en J., waarvan u bevestigt dat het wel degelijk om uw broers gaat (CGVS, p.13, 14). Het is zeer opmerkelijk dat uit de informatie die zij op de sociale media delen, blijkt dat zij in Kabul hebben gewoond en/of er nog steeds wonen.

Zo is er uw broer H. die Afghanistan iets na u zou zijn ontvlucht. Wat hem betreft, kan vooreerst worden gewezen op uw bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaats: hoewel u aanvankelijk hardnekkig blijft volhouden dat H. in Turkije is (CGVS, p.3, 13), blijkt uit de door hem geposte informatie dat hij al zeer geruime tijd in België is. Pas na een overlegmoment met uw advocaat geeft u toe dat hij al zes maanden

in België vertoeft (CGVS, p.13). H. verklaart voorts dat hij van Kabul afkomstig is en (net als u) studeerde aan de Bakhtar University. U beweert evenwel dat hij enkel zijn middelbare studies -in Baghlan- heeft gedaan (CGVS, p.12). Uw broer verduidelijkt voorts dat hij inderdaad van Baghlan afkomstig is maar jaren geleden al naar Kabul verhuisde. In 2001 zou hij daar aan de Habibia High School zijn beginnen studeren.

Ook uw broer M., die zichzelf P. S. M. A. noemt, geeft aan dat hij in Kabul studeerde (aan de Kabul University), woont en werkt. Hij zou er zaakvoerder zijn van "P. S. G. H. S.", volgens de bijhorende webpagina een fruitbedrijf in Kabul.

Wat betreft uw jongste broer J., kan nog worden vastgesteld dat ook hij op de sociale media verklaart uit Kabul afkomstig te zijn. De foto's die hij op zijn account postte, lijken ook veeleer in Kabul te zijn genomen (in een snookerhal, voor het paleis van Darulaman).

U verklaart voorts dat uw vader eigenaar is van een fruitwinkel in Pul-i Khumri (CGVS, p.13, 14). Gevraagd of het een grote zaak betreft, stelt u dat het om een eerder gewone winkel gaat, met een boekhouder en nog twee extra personeelsleden (CGVS, p.5). De bij het administratief dossier gevoegde informatie toont aan dat uw vader inderdaad een fruithandel heeft. Echter, deze zaak S. G. H. & 'S.'s C. (genaamd naar uw vader S. G. H.) blijkt niet in Pul-i Khumri maar in Kabul gevestigd. De Facebookpagina van het bedrijf vermeldt de locatie (K. F. F. M.) en het telefoonnummer. Uw broer H. verwijst naar dit bedrijf en deze pagina als hij verklaart de CEO ervan te zijn. Voorts geconfronteerd met een foto van uw vader gezeten in een luxueus kantoor, stelt u dat uw vader geregeld naar Pakistan en India reist om er oogsten op te kopen (CGVS, p.15). H. bevestigt dat het bedrijf fruit importeert uit China, India, Pakistan, Tadzjikistan en de Filipijnen. Uit alle door uw broer gepubliceerde gegevens blijkt dat het fruitbedrijf van uw familie in Kabul gevestigd is. Dat uw vader de eigenaar is van een modale winkel op de fruitmarkt van Pul-i Khumri, is bijgevolg niet geloofwaardig. Verder gevraagd wie S. A. S. A. is, een van uw Facebookcontacten, stelt u dat hij een oom aan vaders kant is die eveneens voor het fruitbedrijf werkt (CGVS, p.16). Het is opmerkelijk dat ook deze man in Kabul zegt te wonen.

Al deze vaststellingen tonen uitvoerig aan dat uw familie in Kabul woont en werkt.

Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat u uw asielrelaas in Baghlan laat afspelen en dat u verklaart dat de Taliban uw familie enkele keren zijn komen bedreigen in Pul-i Khumri. Dit zou een eerste keer zijn gebeurd in april 2012, net voor u naar Kandahar zou afreizen. Op 28 oktober 2014 zouden zij dan een tweede keer naar jullie huis in Baghlan zijn gekomen. Bovenstaande vaststellingen tonen evenwel aan dat u en uw familieleden Baghlan wellicht al zeer geruime tijd verlaten hebben en jullie ondertussen inwoners zijn van de hoofdstad Kabul. Dat enerzijds uit alles blijkt dat uw familie al lang in Kabul woont en u anderzijds problemen met de Taliban in Baghlan verhaalt, roept zeer ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Wat er ook van zij, wat betreft de problemen die u zegt te hebben gekend moeten eveneens volgende opmerkingen worden geformuleerd. Zo dient te worden opgemerkt dat u zelf geen idee heeft hoe de Taliban tot twee keer toe op de hoogte zouden zijn gebracht van uw activiteiten voor buitenlanders. Gevraagd hoe zij wisten dat u naar Kandahar zou reizen om er voor de Amerikanen te werken, antwoordt u dat u het niet weet. U stelt dat sommige kandidaten voor het tolkenexamen in Kabul voor de Taliban spioneerden. Echter, dit blijkt niet meer dan een vaag vermoeden (CGVS, p.8). Verder heeft u ook geen idee hoe zij zouden hebben achterhaald dat u in Sher Khan Bandar werkzaam was. "Als ik het zou weten, dan zou ik zelf een Talib zijn", zo luidt uw nietszeggende antwoord (CGVS, p.11). Overigens is het opmerkelijk dat u niet weet of uw collega's ook werden bedreigd (CGVS, p.10) en mag het ook verbazen dat de Taliban, die toch driftig naar u op zoek zijn gegaan, slechts één keer naar uw familie zouden zijn teruggekeerd (CGVS, p.11). Bovendien zou dit bezoek al dateren van begin november 2014, wat leidt tot de conclusie dat de Taliban al anderhalf jaar geen interesse meer in u zouden hebben getoond. Ook dit is zeer merkwaardig.

Gezien u de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig heeft gemaakt, vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Wat betreft uw tewerkstelling als computeroperator van een waterzuiveringssysteem voor het bedrijf A. H. van 10 juli 2012 tot 31 oktober 2014 in Sher Khan Bandar, dient opgemerkt te worden dat uw werkzaamheden op zich niet volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Zo dient te worden gewezen op het lage profiel van de functie die u binnen dit bedrijf zou hebben bekleed. U stelt dat u in een kantoor werkte en dat u gegevens inbracht in een computer. U zou in- en uitgaande containers hebben

geregistreerd, zonder dat het u duidelijk was wat er in die containers zat. U moest ook ingeven hoeveel containers nog onderweg waren. Uit uw verklaringen blijkt dat u een louter administratieve functie had. In de wetenschap dat duizenden Afghanen voor de overheid, internationale organisaties en bedrijven, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de Taliban iemand in dergelijke positie zouden viseren en met de dood bedreigen. Tevens zijn er geen concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de Taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Het loutere feit dat u in functie was bij A. H. volstaat daarom niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het Commissariaat-generaal niet te wijzigen. Uw taskara, de vertaling van uw taskara, uw rijbewijs, uw bankkaart, de school- en universiteitsdocumenten en de certificaten in verband met de opleidingen die u in Kabul volgde, leveren hoogstens bewijs voor uw identiteit en voor het feit dat u oorspronkelijk van Baghlan afkomstig bent. Dat u al geruime tijd in Kabul woonde, lijkt door deze stukken te worden bevestigd. De documenten van A. O. S. en A. H. tonen aan dat u voor deze bedrijven werkte of dat van plan was. Dat de Taliban u hebben bedreigd omdat u voor deze bedrijven werkte of wou werken, wordt hiermee niet aangetoond. In de brief van Astra Holding, afgeleverd op 1 november 2014, wordt u bedankt voor bewezen diensten en wordt er met geen woord gerept over de zogezegde bedreigingen. Het lijkt er veeleer op dat uw contract op 31 augustus 2014 verliep. De geboorteakte van uw dochter moet aantonen dat zij in Pul-i Khumri geboren is. Gezien u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u en uw familie in Pul-i Khumri woonden, lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat uw dochter daar geboren is. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De enveloppe toont aan dat de documenten door uw vader S. G. H. in Kabul op de post werden gedaan. Ook dit wijst er op dat uw familie in Kabul verblijft. Het medisch attest van een Belgische arts geeft aan dat u op 17 mei 2016 een eerste afspraak bij een psycholoog had. Dat u mentale problemen zou hebben, wordt hiermee niet aangetoond, laat staan dat dit zou bewijzen dat deze problemen in verband zouden kunnen worden gebracht met uw beweerde vrees voor de Taliban. De foto's van incidenten die in Afghanistan gebeurden, houden geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kunnen deze uw geloofwaardigheid ook niet herstellen.

Bovenstaande argumentatie leidt tot de conclusie dat u niet als vluchteling kan worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van

Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien bovenstaande vaststellingen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en

is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de rechten van verdediging, van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Beoordeling

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. De vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels

over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt. Vooreerst wordt geoordeeld dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker steeds in Pul-i-Khumri heeft gewoond en dat zijn familie er thans nog steeds zou verblijven. Dit steunt op de volgende vaststellingen:

(i) Verzoeker, die in 2007 universitaire studies in Kabul zou hebben aangevat, werd tijdens het gehoor voor het CGVS geconfronteerd met de Facebook-profielen van zijn drie broers M., H. en J., waarvan verzoeker bevestigt dat het wel degelijk om zijn broers gaat (CGVS, p.13, 14). Uit de informatie die zij op de sociale media delen, blijkt dat zij in Kabul hebben gewoond en/of er nog steeds wonen.

(ii) Zijn broer H. zou Afghanistan na verzoeker zijn ontvlucht. Vooreerst legde verzoeker bedrieglijke verklaringen af over zijn verblijfplaats. Hoewel hij aanvankelijk hardnekkig blijft volhouden dat H. in Turkije is (CGVS, p.3, 13), blijkt uit de door H. geposte informatie dat deze al geruime tijd in België is. Na overleg met zijn advocaat geeft verzoeker toe dat hij al zes maanden in België vertoeft (CGVS, p.13). H. verklaart dat hij van Kabul afkomstig is en net als verzoeker studeerde aan de 'Bakhtar University'. Verzoeker beweert evenwel dat hij enkel zijn middelbare studies -in Baghlan- heeft gedaan (CGVS, p.12). Verzoekers broer verduidelijkt voorts dat hij inderdaad van Baghlan afkomstig is maar jaren geleden al naar Kabul verhuisde. In 2001 zou hij daar aan de 'Habibia High School' zijn beginnen te studeren.

(iii) Ook verzoekers broer M., die zich P. S. M. A. noemt, geeft aan dat hij in Kabul studeerde (aan de 'Kabul University'), woont en werkt. Hij zou er zaakvoerder zijn van "P. S. G. H. S.", volgens de bijhorende webpagina een fruitbedrijf in Kabul.

(iv) Ook verzoekers jongste broer J. verklaart op de sociale media uit Kabul afkomstig te zijn. De foto's die hij op zijn account postte, lijken ook veeleer in Kabul te zijn genomen (in een snookerhal, voor het paleis van Darulaman).

(v) Verzoeker verklaart dat zijn vader eigenaar is van een fruitwinkel in Pul-i Khumri (CGVS, p.13, 14). Gevraagd of het een grote zaak betreft, stelt hij dat het om een eerder gewone winkel gaat, met een boekhouder en nog twee extra personeelsleden (CGVS, p.5). De bij het administratief dossier gevoegde informatie toont aan dat zijn vader inderdaad een fruithandel heeft. Echter, deze zaak S. G. H. & 'S.'s C. (genaamd naar zijn vader S. G. H.) blijkt niet in Pul-i Khumri maar in Kabul gevestigd te zijn. De Facebook-pagina van het bedrijf vermeldt de locatie (K. F. F. M.) en het telefoonnummer. Zijn broer H. verwijst naar dit bedrijf en deze pagina als hij verklaart de CEO ervan te zijn. Voorts geconfronteerd met een foto van zijn vader gezeten in een luxueus kantoor, stelt verzoeker dat zijn vader geregeld naar Pakistan en India reist om er oogsten op te kopen (CGVS, p.15). H. bevestigt dat het bedrijf fruit importeert uit China, India, Pakistan, Tadzjikistan en de Filippijnen. Uit alle door verzoekers broer gepubliceerde gegevens blijkt dat het fruitbedrijf van zijn familie in Kabul gevestigd is. Dat zijn vader de eigenaar is van een modale winkel op de fruitmarkt van Pul-i Khumri, is bijgevolg niet geloofwaardig. Verder gevraagd wie S. A. S. A. is, een van zijn Facebook-contacten, stelt hij dat hij een oom aan vaders kant is die eveneens voor het fruitbedrijf werkt (CGVS, p.16). Het is opmerkelijk dat ook deze man in Kabul zegt te wonen.

Verzoeker voert aan dat zijn broer inderdaad in België verblijft, maar dat deze hem had gevraagd om hem niet te vermelden tijdens het interview. De Raad wijst er op dat van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat hij/zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn/haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn/haar asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van de betrokkenen dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Verzoeker verwijst op algemene wijze naar een kwetsbare situatie, zonder enigszins toe te lichten waarom dit precies tot gevolg moet hebben dat verzoeker de aanwezigheid van zijn broer in België niet heeft vermeld, noch waarom deze beweerde kwetsbare situatie zou verantwoorden waarom verzoeker ten aanzien van de autoriteiten wiens bescherming hij inroept, gegevens verzwiegt die klaarheid kunnen verschaffen over zijn reële afkomst.

Waar verzoeker verder wijst op het feit dat veel Afghaanse jongeren op Facebook bij hun afkomst 'Kabul' vermelden, en dit aldus geen reëel bewijs vormt, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing als een geheel moeten worden gelezen. Gelet op het grote aantal van zijn gezinsleden dat verklaart van Kabul afkomstig te zijn, kan hier wel degelijk rekening mee worden gehouden. Verzoeker beperkt zich bovendien tot algemene beweringen, daar waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat niet enkel verzoeker verklaarde in 2007 universitaire studies te hebben aangevat in Kabul, maar ook dat zijn twee broers, M. en H., aan de 'Bakhtar University' in Kabul studeerden. Bovendien blijkt uit het Facebook-profiel van verzoekers broer, H., dat deze reeds in 2001 aan de 'Habiba High School' in Kabul studeerde. Verzoeker weerlegt bovendien niet het motief dat zijn derde broer, J., op sociale media verklaarde uit Kabul afkomstig te zijn en foto's publiceerde die dit blijken te bevestigen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de fruitwinkel van verzoekers vader eveneens in Kabul is gevestigd. Verzoeker kan aldus niet worden bijgetreden waar hij aanvoert dat de vaststelling dat verzoeker uit Kabul afkomstig is enkel steunt op "opgeschoonde" facebook-profielen.

Waar verzoeker aanvoert dat de verklaringen van zijn broer niet aan het administratief dossier werden toegevoegd zodat hij niet de mogelijkheid heeft om deze tegen te spreken, wijst de Raad er op dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt enkel voortgegaan op de verklaringen die zijn broer op Facebook postte en wordt er geenszins verwezen naar verklaringen die deze zou hebben afgelegd in het kader van een asielaanvraag. Ook uit de debatten ter terechtzitting blijkt dat verzoekers broer, H., geen asielaanvraag heeft ingediend in België. Het gaat hier enkel om het Facebook-profiel van de broer die verklaart aan de 'Bakhtar University' te Kabul te hebben gestudeerd. De afdrukken van deze Facebook-pagina's bevinden zich in het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden in zijn kritiek.

De Raad wijst er verder op dat het motief met betrekking tot de winkel van zijn vader, die zich in Kabul zou bevinden, niet wordt weerlegd. Ook dit is wel degelijk een belangrijk motief, dat de informatie uit het Facebook-profiel lijkt te bevestigen.

Terecht besluit de Commissaris-generaal dan ook dat het feit dat verzoekers familie in Kabul woont en werkt zeer ernstige vraagtekens doet rijzen over de geloofwaardigheid van verzoekers problemen met de Taliban, die zich in Baghlan afspelen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat aan de geboorteakte van zijn dochter meer bewijskracht moet worden toegekend dan aan de Facebookpagina's van zijn broers, gaat hij er aan voorbij dat de afkomst uit Kabul werd vastgesteld aan de hand van een geheel aan motieven, die door verzoeker niet worden weerlegd. Dat vele Afghaanse documenten vals zouden zijn, wordt bovendien op omstandige wijze gedocumenteerd aan de hand van informatie in het administratief dossier. Derhalve kan de geboorteakte slechts gelden ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, wat te dezen niet het geval is. De motieven moeten als een geheel worden gelezen, dienen elkaar te ondersteunen en dienen pertinent en draagkrachtig over te komen. Het enkele feit dat verzoeker een taskara en de geboorteakte neerlegde, doet dan ook geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Ook wordt met betrekking tot de feiten, die aan de basis van zijn vlucht liggen, het volgende overwogen:

(vi) Verzoeker heeft zelf geen idee hoe de Taliban tot twee keer toe op de hoogte zouden zijn gebracht van zijn activiteiten voor buitenlanders. Gevraagd hoe zij wisten dat hij naar Kandahar zou reizen om er voor de Amerikanen te werken, antwoordt verzoeker dat hij het niet weet. Verzoeker stelt dat sommige kandidaten voor het tolkenexamen in Kabul voor de Taliban spioneerden. Echter, dit blijkt niet meer dan een vaag vermoeden (CGVS, p. 8). Verder heeft hij ook geen idee hoe zij zouden hebben achterhaald dat hij in Sher Khan Bandar werkzaam was. "*Als ik het zou weten, dan zou ik zelf een Taliban zijn*", zo luidt zijn nietszeggende antwoord (CGVS, p. 11). Overigens is het opmerkelijk dat hij niet weet of zijn collega's ook werden bedreigd (CGVS, p. 10) en mag het ook verbazen dat de Taliban, die toch driftig naar hem op zoek zijn gegaan, slechts één keer naar zijn familie zouden zijn teruggekeerd (CGVS, p.11). Bovendien zou dit bezoek al dateren van begin november 2014, wat leidt tot de conclusie

dat de Taliban al anderhalf jaar geen interesse meer in hem zouden hebben getoond. Ook dit is zeer merkwaardig.

Verzoeker uit kritiek op het motief dat hij niet wist hoe de Taliban erachter kwamen dat hij voor buitenlanders werkte. Hij voert aan dat dit motief niet afdoende is en dat dit geenszins uitsluit dat hij wordt vervolgd door de Taliban. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker uitgaat van een partiële lezing van het motief. Er wordt immers niet enkel merkwaardig bevonden dat hij geen idee heeft hoe de Taliban te weten kwamen dat hij naar Kandahar vertrok om voor de Amerikanen te werken, maar ook dat hij niet weet of zijn collega's ook werden bedreigd, en dat de Taliban, die sterk naar hem op zoek waren, slechts één keer naar zijn familie zouden zijn gegaan. Bovendien dateerde dit bezoek al van 3 november 2014, waaruit volgt dat de Taliban al anderhalf jaar geen actie meer ondernamen tegen verzoeker. Geen van deze motieven wordt door verzoeker weerlegd.

Verder motiveert de bestreden beslissing nog dat verzoekers tewerkstelling als computeroperator van een waterzuiveringssysteem voor het bedrijf A. H. van 10 juli 2012 tot 31 oktober 2014 in Sher Khan Bandar, op zich niet volstaat om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. Verzoeker bekleedde slechts een laag profiel binnen dit bedrijf. Verzoeker werkte in een kantoor en bracht gegevens in in een computer. Hij zou in- en uitgaande containers hebben geregistreerd, zonder dat het duidelijk was wat er in die containers zat. Hij moest ook ingeven hoeveel containers nog onderweg waren. Aldus bleek dat hij een louter administratieve functie had. In de wetenschap dat duizenden Afghanen voor de overheid, internationale organisaties en bedrijven werken, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de Taliban iemand in dergelijke positie zouden viseren en met de dood bedreigen. Tevens zijn er geen concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de Taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot *'high profile targets, ranking from serving government officials upwards'* (EASO, COI report Afghanistan, *Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans*, december 2012). Het loutere feit dat hij in functie was bij A. H. volstaat daarom niet om te besluiten dat hij hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Dit motief wordt niet betwist.

Tenslotte nog motiveert de bestreden beslissing dat de neergelegde documenten de appreciatie van verzoeker niet wijzigen. De taskara, de vertaling ervan, het rijbewijs, de bankkaart, de school- en universiteitsdocumenten en de certificaten in verband met de opleidingen die verzoeker in Kabul volgde, leveren hoogstens bewijs voor verzoekers identiteit en voor het feit dat hij oorspronkelijk van Baghlan afkomstig is. Dat verzoeker al geruime tijd in Kabul woonde, lijkt door deze stukken te worden bevestigd. De documenten van A. O. S. en A. H. tonen aan dat verzoeker voor deze bedrijven werkte of dat van plan was. Dat de Taliban verzoeker hierom bedreigden wordt hiermee niet aangetoond. In de brief van A. H., afgeleverd op 1 november 2014, wordt verzoeker bedankt voor bewezen diensten en wordt er met geen woord gerept over de zagezegde bedreigingen. Het lijkt er veeleer op dat zijn contract op 31 augustus 2014 verliep. De geboorteakte van zijn dochter moet aantonen dat zij in Pul-i Khumri geboren is. Aangezien verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij en zijn familie in Pul-i Khumri woonden, lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat zijn dochter daar geboren is. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier (COI Focus *"Afghanistan – Corruptie en valse documenten"* van 27 juni 2013) dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen. De enveloppe toont aan dat de documenten door zijn vader S. G. H. in Kabul op de post werden gedaan. Ook dit wijst er op dat verzoekers familie in Kabul verblijft. Het medische attest van een Belgische arts geeft aan dat verzoeker op 17 mei 2016 een eerste afspraak bij een psycholoog had. Dat hij mentale problemen zou hebben, wordt hiermee niet aangetoond, laat staan dat dit zou bewijzen dat deze problemen in verband zouden kunnen worden gebracht met zijn beweerde vrees voor de Taliban. De foto's van incidenten die in Afghanistan gebeurden, houden geen verband met de door verzoeker ingeroepen asielmotieven. Deze documenten kunnen dan ook verzoekers geloofwaardigheid niet herstellen en deze beoordeling wordt door verzoeker ook niet concreet betwist.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3. Nopens de subsidiaire bescherming

Uit hetgeen voorafging is gebleken dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt in de zin van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, aangezien de voorgehouden vervolgingsfeiten niet geloofwaardig blijken te zijn. Om dezelfde reden dient de Raad te besluiten dat verzoeker op grond van dezelfde feiten geen risico op ernstige schade aannemelijk maakt in de zin van artikel 48/4, §2, a), en b), van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het risico op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar het 'EASO-rapport', dat aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hij betoogt dat het aantal burgerslachtoffers in Kabul belangrijk blijft. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien bovenstaande vaststellingen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten,

verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker wijst er op dat volgens het aangehaalde 'EASO-rapport' het aantal burgerslachtoffers belangrijk blijft. Daarmee toont hij echter niet aan dat, in tegenstelling tot het oordeel in de bestreden beslissing, er een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict heerst, derwijze dat verzoeker een ernstig risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT